

<https://doi.org/10.37919/0201-419X-2025.103.3>

УДК 811.161.1:003.086]:[821.161.2-1.093аб:81'367.2]

ТИРЕ В ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ ОКСАНИ ЗАБУЖКО: НОТАТКИ ДО СИНТАКСИЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУНКТОГРАМИ

КУТНЯ

Галина Василівна,

кандидат філологічних наук, доцент
кафедри української мови імені
професора Івана Ковалика,
Львівський національний університет
ім. Івана Франка;
вул. Університетська, 1, Львів, 79001;
e-mail: kutnia@ukr.net;
ORCID: 0000-0002-6628-411X

Halyna

KUTNIA,

Candidate of Philological Sciences
(Ph.D.), Docent of the Ukrainian
Language Department named after
Professor Ivan Kovalyk,
Ivan Franko National University of Lviv;
1 Universytetska St., 79001 Lviv,
Ukraine;
e-mail: kutnia@ukr.net

У статті проаналізовано використання тире в поетичній мові Оксани Забужко у зв'язку з синтаксичними ознаками висловлень. Визначено індивідуально-авторські особливості вживання цього розділового знака. Схарактеризовано найчастотніші семантико-синтаксичні відношення, що він увиразнює – порівняння, зіставно-протиставні, наслідковості.

Ключові слова: поетична мова, авторська пунктуація, тире, синтаксис, семантико-синтаксичні відношення, Оксана Забужко.

Сучасні поетичні тексти – важливе джерело дослідження семантико-стилістичних і комунікативних функцій мовних одиниць. Не є винятком і графічна організація поетичного тексту – елемент його архітекτονіки, яка може визначати специфіку авторського мовомислення, а відтак ідіостилу поета загалом. Увага до вживання розділових знаків у мові поезії пов'язана з осмисленням того, як співвіднесена пунктуаційна норма сучасної української мови із семантичними та естетичними чинниками творення художнього тексту, як ці знаки урізноманітнюють ритміко-інтонаційне оформлення, маркування авторських смислів, акцентів. Дослідники нерегламентованої пунктуації вказують на те, що розділові знаки митців є носіями енергопо-

тенціалу, елементами творчої мовленнєво-мисленнєво-емоційної діяльності, формуючи «ієрархічну систему одиниць (пунктуаційні позиції, пунктуаційні фігури і пунктуаційні сценарії), завдяки якій текст реалізує свою архітектоніку, свій зміст, свої експліцитні та імпліцитні смисли» [Романова 2010: 152].

Вивчення авторської пунктуації сьогодні представлено численними розвідками, які виформували стилістичний напрям, що охоплює різні аспекти: питання пунктуаційної культури текстів різних стилів, переважно з погляду нормативності / анормативності (І. Кевлюк, Ю. Починок, Л. Прокопчук та ін.); образно-стилістичний вектор – пунктограми як маркери експресивного, чи афективного, синтаксису (Н. Романова, Н. Слухай, Л. Українець та ін.); комунікативних настанов автора (авторська модальність, пунктуаційне поле тексту, авторські пунктуаційні інновації – у працях Н. Гуйванюк, А. Загнітка, Н. Плющ, В. Сухомлин та ін.). Усі вони увиразнені на тлі синтаксичних особливостей української мови (А. Загнітко, І. Савченко, І. Ющук, К. Шульжук та ін.).

Синтаксичні складники поетичної мови, зокрема й пунктограми, мають забезпечувати когерентність тексту. Коли ж спостерігаємо «відхилення» в оформленні типових синтаксичних одиниць «нетиповими» розділовими знаками, можемо говорити про асиметрію пунктуаційної та синтаксичної парадигм, відзначаючи домінанту інтонаційного і/чи смислового принципів. Саме це і окреслює поняття *авторської пунктуації* – не регламентованого використання розділових знаків, яке не суперечить концепції сучасного бачення пунктуаційної системи української мови, а сприяє увиразненню інформації в семантичному, комунікативно-стилістичному, емоційному аспектах [Гуйванюк 2009, Приходько 2021, Романова 2010, Савченко 2012, Сегін 2018].

Авторські розділові знаки існували відтоді, відколи почало формуватися графічне оформлення текстів: як слушно зауважує Н. Приходько, «уся пунктуаційна система первинно постає як авторська пунктуація» [Приходько 2021: 61]. Свого часу І. Огієнко зазначав: «Індивідуальність проявлялася й проявляється власне в інтерпункції дуже помітно, чому й тепер у наших письменників часто виразно проявляється захохання

до тих чи інших знаків розділових, особливо так званих знаків психологічних» [Огієнко 1990: 201]. До таких мовознавців зараховував, зокрема, і тире, яке з-поміж решти інтерпозиційних розділових знаків української мови вирізняється особливою поліфункційністю, охоплює найбільшу кількість правил, зокрема щодо факультативного вживання, тому і має найбільший потенціал щодо авторського використання.

Поетична мова Оксани Забужко, як і прозова, привертає увагу особливою і впізнаваною манерою художнього мовомислення: інтелектуальне вістря думки, гострий емоційний шарм втілені у формат розлогих синтаксичних конструкцій. Це авторська потреба донести до слухача відповідні сенси. Власне вони, за словами самої мисткині, і є джерелами «того безумного забужківського синтаксису, цих самих багатопверхових і багаточарових речень, куди втискається, вкладається, як коліном у валізку, максимум інформації, щоб не було де лезо ножа всунути» [Забужко 2021]. Тире в таких конструкціях – одна з визначальних пунктограм, основне призначення якої: бути кодом авторських інтенцій, усвідомлених чи підсвідомих, за допомогою яких формується бажаний ритм, темп або мелодійність; виконувати функцію літературного невербального прийому, який рухає думку і передає експресивність почуттів авторки.

Спостерігаючи за використанням тире в поетичних текстах О. Забужко, відзначаємо різні пунктуаційно-синтаксичні взаємозумовлення. В одних випадках, масштабуючись, цей знак може набувати крайніх індивідуально-авторських рис, утверджуючи функціонально-стильовий принцип пунктуації [Савченко 2012]: *Сніг – / Чорним по вогняному – силе, різко, нестерпно, – / Наче на негативі – в палаючому вікні. / Навіть на фотографії – лягає відсвіт вогню...* («В розлуці»); *І враз – брязк! – (не закрити вікон!) – / Шибка – з дзвоном! – немов на столох!* («Пророцтва Нострадамуса»). У таких прикладах, на нашу думку, тире не варто прив'язувати до власне синтаксичних показників: парцелювати поетичні рядки на окремі речення чи предикативні частини, виокремлювати та аналізувати з погляду синтаксичного навантаження фіксований тире сегмент чи елемент у реченні некоректно з погляду поезики, адже в

цьому разі ми руйнуємо цілісну архітектоніку поетичного тексту як іманентну ознаку твору.

В інших контекстах за тире проглядається виразна синтаксична компонента, яку можна характеризувати в канві традиційного синтаксису. Це стосується функції тире як факультативного (варіантного) засобу ранжування речень, так і власне оказіональних випадків, які за чинними нормами не передбачають уживання знаків інтерпункції взагалі або оформлюються розділовими знаками іншої графіки: *Квітневий Хрещатик – мов крига скресає...* (із книжки «Травневий іній»). У такому випадку підхід до аналізу тире головно визначатиметься двома пунктуаційними принципами: структурно-семантичним (смісловим) та функціонально-стилістичним, за останнім із яких «умотивується постановка індивідуально-авторських розділових знаків, що увиразнюють зміст речення, надаючи йому певного стилістичного забарвлення» [Сегін 2012: 86].

У мові поезії О. Забужко засвідчуємо найрізноманітніші випадки вживання тире як засобу оформлення ритміко-інтонаційної структури речення.

Відокремлення будь-яких другорядних членів речення (чи фрагментів речень): *Ми попрощались – коротко й насправді* (із книжки «Травневий іній»); *О Боже, подай – хоч один монолог, / в яким клекотіла би – кров, а не лімфа!..* (із книжки «Диригент останньої свічки»). Зокрема підсиленого запереченням: *Нам уже не потрібно – ні площ, ні широкого шляху* («Самогубче дерево»); *От і цей вірш – не буде дописано* («Аркуш із блокнота»).

Відокремлення вставлених компонентів (парентеза): *І схотілось – **ото але!** – / З порцеляни й нам поїсти* (із циклу «Туга за батьківщиною»). Використання тире для таких компонентів кодифіковане нормою, однак частотність таких уживань у мові поезій О. Забужко дає підстави розглядати їх у канві авторської пунктуації, зорієнтованої на внесення додаткових словесних образів настрою, пози ліричного героя тощо: *Ти просто не знав, озирнувся і – **через плече** – пожалів* (із книжки «Травневий іній»).

Уживання тире між підметом і присудком стосується факультативних виявів пунктограми [*Ви – найперша їхня заслona* («Портрет К.М. Грушевської в юності»)], а також оказіональ-

них випадків з різними способами вираження граматичної основи: *Нічний трамвай – такий глибокий* («Нічний трамвай»); *Щось – охолоне в звичку* («Травневий іній»); *Безлюдне місто – плаче уночі* (із книжки «Травневий іній»); *Боюсь, коли ручкиються – жінки* («Про рукостискання»).

Засвідчуємо використання пунктограми в неповних еліптичних реченнях з опущеними присудками, у яких за пунктуаційними нормами тире не обов'язкове: *В попільничці – недокурки. В вазі – заплющена квітка* («Прип'ять. Натюрморт»); *Лише під ногами – сухе шарудіння чернеток...* («Три осінні елегії»).

Нетрадиційним є відокремлення тих членів речення, зокрема напівпредикативного характеру, для яких тире виступає периферійним графічним знаком або ж узагалі невластиве. Це стосується обставин, виражених дісприслівниковим зворотом, які привносять додаткову, але важливу для повноти словесного образу, підсилення експресії, інформацію в контекст: *Пальці востаннє шарпнуться в пошуках авторучки – вже застигаючи, роблячись вже не моїми* («Визначення поезії»); *Озираючись за янголом – бачиш самих санітарів...* («З лікарняного щоденника»). Відокремлення означень у такому висловленні «Тут юність твоя – дискотечна, джинса та й тривожна – / Природною смертю сконала, не знати й коли» («Прип'ять. Натюрморт») пов'язане з порушенням прямого порядку слів, що зумовлене потребою увиразнення тих чи інших ознак, тим більше, що вони виражені оказіональними відносно-якісними епітетами.

Тире в рядах однорідних членів із безсполучниковим зв'язком увиразнює визначений автором порядок компонентів, який потребує відповідного інтонування дискретності: *Та з повітря московський акцент облікає, мов чилі, / Піднебіння – гортань – стравохід – і гузничну кишку...* («Крим. Ялта. Прощання з імперією»); *Небо – земля – небо* (назва поезії).

Індивідуально-авторську мотивацію має розмежування предикативних частин складних речень: складнопідрядних: *Біг – щоб втриматись на поверхні* (із книжки «Травневий іній»); складносурядних: *Мов портрети, із рам виходим, – / Але з вуст шортський, як зола, осипається подих* («Любов»);

безсполучникових: *Мене іще не скоро загребе – я відкупивсь* («Воскресіння Богородиці»).

Визначаючи найвиразніші особливості вживання тире в синтаксичних структурах, зупиняємо увагу на окремих семантико-синтаксичних відношеннях, що транслює окреслена пунктограма в мовостилі О. Забужко. Виразниками смислових відношень, на наш погляд, виступають порівняльні, зіставно-протиставні та наслідкові. Їх відстежуємо як у структурі простого, так і складного речення.

Щодо смислових відношень **порівнянь**, які загалом поширені в мові поезії і традиційно марковані сполучниками *як, ніби, неначе, мов* тощо, то вони мотивують використання тире. Порівняльний зворот, що є частиною складеного іменного присудка, може стосуватися підмета: *Ця гостра, ця пронизлива весна – Мов синя сталь...* (із книжки «Травневий іній»). *Кімната – мов акваріум півтіней* (із книжки «Травневий іній»). Поетеса відділяє знаком тире обставини способу дії, що мають форму порівняльного звороту: *Він озиравсь, чекаючи свистка – / Як гальмівного виляску нагайки* («Балада про офсайд»); *Проступлять обличчя – немов крізь воцаний папір* («Рядок з автобіографії»); *А тепер – мов ширяючи над землею, / Бачу згори нескінченну осінню алею* («Постскрипtum»). Знак тире виконує емоційно-експресивну функцію в таких уточнювальних порівняннях з метафоричним змістом: *Вони самоправні – як в камінь вціловані морем* («Новий закон Архімеда»); *І шерех короткий – як здушений схлип* (із книжки «Травневий іній»).

Для мовостилю О. Забужко характерне відокремлення у складнопідрядних реченнях обставинної частини порівняльної семантики за допомогою тире, що переносить на підрядну частину експресивне навантаження словообразу: *Ішов – як голіруч ідуть на вовка* («Балада про офсайд»); *Смеркає – ніби гасне кіноплівка* (із книжки «Травневий іній»); *Кружляє зола – мов натрушено чорного цвіття* («Самогубче дерево»). Серед таких чи не найчисленніші конструкції з контекстуально неповними підрядними предикативними частинами: *Люди спустяться трапом, і земля вознесе їх – / Наче молитва* («Небо–земля–небо»); *Це час застигає – як кров у безвиході тіла* («Три осінні елегії»); *Сніг опадає – мов зграя підстрелених птах* («Теорема»).

Експресію синтаксичної конструкції підсилює виділення нанизуваних за допомогою тире порівнянь, включених у звукову гру – алітерацію та асонанс. У результаті народжується елегійний ритміко-інтонаційний малюнок: *Так давно не дрімалось – мов з тебе аж дві баби Ванги! / – З лікарняної лежні надвір – як у дим і вогонь: / Дивно мати десь дім – як фрагмент в нецікавому сні* («З лікарняного щоденника»).

Зіставно-протиставні семантико-синтаксичні відношення, як відомо, також увиразнює тире: *Це текст не мій – це, як в танці повільнім, зміна фігур, і правил, і норм...* («Монолог Офелії»). Власне авторською є пунктуація у складносурядних реченнях з протиставними сполучниками *а, але*: *У ритмах ямбів і хорейв / Завіса вечора впаде – / А твій трамвай не зійде з рейок...* (із книжки «Травневий іній»); *Розтанеш в димній сутині вокзалу – / Але осяде в пам'яті, на дні, / Обличчя жінки...* («Травневий іній»); *Ловлюся за тебе руками – але зісковзують пальці* («В розлуці»); *Забгато дано – а замало встигаєм віддати* («З невідісланих листів»). Граматичні відношення протиставлення підсилені в таких контекстах антономазією (*впаде – не зійде; розтанеш – осяде; забагато – замало*).

Асиндетон – ще один улюблений стилістичний прийом поетеси-Оксани Забужко. Редукцію протиставних сполучників компенсує тире, що маркує факт зіставності між однорідними членами речення: *І тоді хай не йменнями – датами наших народжень / Розітнемо віки* (із книжки «Диригент останньої свічки»); *Не офіра, не пристрасть, не дар – / Просто спроба лишитись живою* («Любов»); *Не прихистку прошу – / Свободи, світлої й страшної* (із книжки «Диригент останньої свічки»).

Найбільш виразний індивідуально-авторський пунктуаційний малюнок ілюструють ритміко-інтонаційні зміщення – перенесення паузи за сполучник: *Але – ременів рип, але – шурхіт одерж, але тнуть черевики / Верескливий паркет* («Самогубче дерево»); *Якщо це не любов, / То – в міжбрів'я-упала-звізда* (із книжки «Авгостопп»).

Уживання тире звично пов'язане з вираженням **наслідкових** семантико-синтаксичних відношень у складних реченнях, зокрема в безсполучникових: *Це ж тільки лютий – завтра*

буде сніг (із книжки «Травневий іній»); *Вирвіть із мене / – Я знову зроблюсь невагома* («Пророцтва Нострадамуса»).

Хоча в поезії О. Забужки тире фігурує у всіх зазначених типах складних речень, але авторська пунктуація характерна саме для складносурядних речень із невласне єднальним значенням, у яких наслідковість зумовлена різними смисловими чинниками попередньої предикативної частини. Каузатори наслідку можуть окреслюватися відносно чітко семантикою причини та умови у препозиції [... *Ступнеш – і нога одкаснеться* («З лікарняного щоденника»); *Нагусає морок – і я уже не збагну...* («Сезон безнадії»)], що й зумовлює використання тире. Коли наслідок онтологічно зумовлений часовим перебігом подій, ця пунктограма набуває авторського характеру. Чіткої градації між семантико-синтаксичними відношеннями наслідку, з одного боку, та часовою послідовністю подій, з іншого, не існує: лише суб'єктивні авторські інтенції окреслюють ці смислові особливості, що їх фіксують відповідні паузи в усній мові (взоровати в цьому разі варто на декламацію власних поезій самої авторки [Забужко 2021]) і тире – на письмі. Таких речень є найбільше: *А йому вже піввіку / блудний вітер ворожить на картах / – І щоразу виходить те саме, хоч жий, хоч умри!* («Художник»); *Вслід палому листку вихолодає простір – / І гусне фіолет, і брижуться світла...* (із книжки «Автостоп»).

Експресивно насажені висловлення – складносурядні структури із семантикою швидкої зміни подій чи їх незвичності, що підкреслюють знаки тире: *Простягаю для потисків руки – й хапаю руками повітря* («Тим, що пішли»); *І двері розчохнулись – і за ними / стояв той чоловік, якого я люблю* (із книжки «Автостоп»). Додаткове напруження у вербалізацію наслідкових відношень між синтаксичними структурами вносять часово марковані детермінанти: *Бо ще трохи – і власну нехить я теж навчусь удавати* («Тим, що пішли»); *Ще хвилина – і вже в сполотнілих залякне снігах / Твоє місто* (із книжки «Диригент останньої свічки»).

Тире увиразнює паузу в складних реченнях із зіставно-наслідковими відношеннями, як-от: *Покладаю долоні на плечі – а плечі шугають униз...* (із книжки «Диригент останньої свічки»).

Окрім складних речень, нашарування наслідковості спостерегаємо і в простих реченнях – між парами однорідних прилюдків: *Ввійшла у нього – й вийшла, наскрізна...* (із книжки «Травневий іній»); *Переплавиться в мед – і стече світляною рікою...* («Базар на Медового Спаса»); *Я її намалюю – / І крапку поставлю тоді* («Королівство повалених статуй»).

Індивідуально-авторський ритм відображають поетичні рядки Оксани Забужко, де вживання тире є ситуативним: *А далі – розбирайтеся без мене* («Прощання між зірок»); *І – висисає сили* («Зворотня адреса, або Поема проводу»). Поступальна динаміка властива також висловленням, що відображають ланцюжки подій, відокремлених тире: *Зіщулювся – і вдарив навмання – / І в свисті небо розідрало рота!..* («Балада про офсайд»); *Рівно дихав вогонь – і нічого мені не відкрилось / І пішла я у натовп – і там не впізнали мене* («Диптих»).

Отже, поетичний мовостиль О. Забужко вирізняється на тлі інших поетичних практик сучасності особливим пунктуаційним малюнком, а саме – ритмом та інтонаційним оформленням. Синергія синтаксису і пунктуації відображає характерний емоційно-експресивний колорит мовомислення потеси. Вражають не лише масштаби уживання тире в ідіостилі майстрині слова, але й широта семантико-синтаксичних відношень, які вони маркують, майстерність метафоричних конструкцій, стилістичних фігур, побудованих на поєднанні пунктуації та звукопису, пунктуації та асиндетону, пунктуації та антономазії.

Гуйванюк Н. Новітні тенденції в українській пунктуації та проблеми авторської пунктуації. *Слово – Речення – Текст: вибрані праці*. Чернівці: ЧНУ ім. Ю. Федьковича. 2009. С. 486–492.

Дудик П., Прокочук Л. Синтаксис української мови. Київ: Академія, 2010.

Забужко О. Вірші: 1980–2013 рр. Київ: Комора, 2020.

Забужко О. Презентація книги «Наша Європа». *Книжковий Арсенал*. 31.05.2025. Відео-файли. URL: <https://www.youtube.com/live/NZCkBffUris> (дата звернення: 02.12.2025).

Забужко О. Презентація поетичного «Вибраного». *II. 08. 2021*. Відео-файли. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=k4xnD7utfQ4> (дата звернення: 02.12.2025).

Огієнко І. Нариси з історії української мови. Система українського правопису: популярно-науковий курс з історичним освітленням. Репринтне вид. 1927. Вінніпег, 1990.

Приходько Н.С. Авторська пунктуація як елемент графіки тексту. *Мовознавство*. 2021. № 4. С. 60–69. <https://doi.org/10.33190/0027-2833-319-2021-4-004>

Романова Н. Знаки пунктуації в інтимній ліриці Г. Гессе: енергетичний аспект. *Мовознавчий вісник*. 2010. Вип. 11. С. 152–156.

Савченко І.С. Способи реалізації функціонально-стилістичного принципу української пунктуації. *Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова. Серія 10: Проблеми граматики і лексикології української мови*. 2012. Вип. 9. С. 152–155.

Сегін Л.В. Українська пунктуація: здобутки, проблеми, перспективи опису та кодифікації. *Українська мова*. 2018. № 3. С. 80–91.

REFERENCES

Dudyk, P., Prokorchuk, L. (2010). *Syntax of the Ukrainian language*. Kyiv: Akademia (in Ukr.).

Guivaniuk, N. (2009). Recent trends in Ukrainian punctuation and issues of authorial punctuation. *Word – Sentence – Text: selected works* (pp. 486–492). Chernivtsi: ChNU im. Yu. Fedkovycha (in Ukr.).

Ohiienko, I. (1990). Essays on the history of the Ukrainian language. The system of Ukrainian orthography: a popular scholarly course with historical perspective. *Reprint from the edition of 1927*. Winnipeg (in Ukr.).

Prykhodko, N.S. (2021). Authorial punctuation as an element of text graphics. *Linguistics*, 4, 60–69 (in Ukr.).

Romanova, N. (2010). Punctuation marks in H. Hesse's intimate lyric poetry: the energetic aspect. *Linguistic bulletin*, 11, 152–156 (in Ukr.).

Savchenko, I.S. (2012). Ways of implementing the functional-stylistic principle of Ukrainian punctuation. *Scientific journal of the NPU named after M.P. Dragomanov. Series 10: Problems of grammar and lexicology of the Ukrainian language*, 9, 152–155 (in Ukr.).

Sehin, L.V. (2018). Ukrainian Punctuation: Achievements, Problems, and Prospects for Description and Codification. *Ukrainian language*, 3, 80–91 (in Ukr.).

Zabuzhko, O. (2020). *Poems: 1980–2013*. Kyiv: Komora (in Ukr.).

Zabuzhko, O. (2021). Presentation of the poetry collection. *11 Aug. 2021. Video files*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=k4xnD7utfQ4> (accessed: 02.12.2025) (in Ukr.).

Zabuzhko, O. (2025). Book presentation “Our Europe”. *Book Arsenal. 31 May 2025. Video files*. URL: <https://www.youtube.com/live/NZCkbfUris> (accessed: 02.12.2025) (in Ukr.).

Стаття надійшла до редакції
09.10.2025
Прийнято до друку 11.11.2025
Статтю опубліковано 29.12.25

Received 09.10.2025
Accepted for publication
11.11.2025
Published on 29.12.25

Halyna Kutnia

The Dash in the Poetic Language of Oksana Zabuzhko: Notes on Selected Syntactic Features of Its Use

The article is devoted to the analysis of the dash in the poetic language of Oksana Zabuzhko based on specific syntactic indicators. It has been established that this is one of the most frequent punctuation marks in poetic texts, which predominantly has an individually authorial character. It reflects various authorial nonverbal intentions, particularly in emotional and communicative-stylistic aspects. Poetic lines are often permeated with dashes throughout; such cases are inappropriate to comment on in a formal-syntactic dimension, as they do not relate to the structural-grammatical principle of using this punctuation mark. However, in many sentences the authorial dash can be viewed through the prism of syntactic indicators, which demonstrates the synergy of syntax and punctuation. This concerns O. Zabuzhko's use of the dash between subjects and predicates, between homogeneous parts of the sentence, for marking parenthetical units, for isolating semi-predicative components, for separating predicative parts of various complex sentences, and so on. The article focuses on the main semantic-syntactic relations that underlie the use of the authorial dash: comparative, contrastive-oppositional, and consequential relations. Such relations are implemented mainly in syntactic units that, from the perspective of current punctuation norms, do not traditionally require a dash.

Key words: poetic language, authorial punctuation, dash, syntax, semantic-syntactic relations, Oksana Zabuzhko.